

Premiär med råge

Samling i en grusgrop - ett föga romantiskt sätt att börja en tisdagsmorgon på, men folk flockades ändå när OK Grip arrangerade sin veterantävling i mitten av april. För mig var det sent omsider säsongspremiär.

Uppladdningen efter nyår hade för min del väl inte varit den bästa med två semesterresor med helpension och dryckespaket. Oj, oj! och så en rejäl förkylning samt avskräckande mycket snö i skogarna. Jag hann därför denna tisdagsmorgon bli trött redan till starten. Men ut i skogen bar det och till min glädje kom jag ihåg hur man gör när man orienterar! Uppmuntrad av detta faktum travade jag på från kontroll till kontroll och fick till och med två gånger hjälpa vilsna löpare, eftersom jag visste exakt var jag befann mig. Kanske drabbades jag därefter av hybris, för vid åttan var det kört. Var är kontrollen? Och inte kunde jag läsa in mig på terrängen. Alla kärr och berg såg likadana ut. Slutligen kom en annan vilsen själ och vi slog våra förvirrade huvuden ihop, men det hjälpte inte. Fortfarande ingen kontroll.

Då dök Svarte Petter upp: "Jag vet exakt var jag är. Jag ser gula fläcken!" Lite konfunderad blev jag, för folk med gula fläcken brukar ju inte se något alls och framför allt inte röra sig i obanad terräng med sina ögonproblem. Men den här mannen pekade bestämd en bit bort: "Där ser ni den i verkligheten!" Aha, det skulle således vara en liten miniglanta han åsyftade och förresten såg jag nu på kartan en liten gul fläck. "Följ mig! Jag vet var kontrollen ska vara", ropade den svartklädde och galopperade iväg.

Vi två lommade efter och se där var den ju – åttans kontroll! Tacksam stämplade jag och fortsatte mina irrfärder. Jag var törstig och trött (jag hade redan varit ute långt över timman), med vattenfyllda skor och kände att koncentrationen verkade ha upphört. Sista kontrollen (tian) stämplade jag, men jag blev sedan lite brydd. Jag tittade återigen på kontrollsiffran. Den var visserligen helt korrekt men hur var det nu? Hade jag verkligen varit vid nian? Jag försökte erinra mig hur jag kommit hit, men fick inte någon ordning på tankarna och minnet. En dam damp ner från stenen ovanför mig för att stämpla. Jag anförtrodde henne mina tvivel. "Fast nian är bara tvärs över berget här bakåt!" påpekade hon glatt. Det är ju så trist att "åka dit" på en felstämpling, så jag kravlade mig därför upp på berget och gick noggrann kompassgång till nian. Väl där kände jag inte igen något, så jag var nöjd med mitt beslut att gå tillbaka. Att komma sist kan jag stå ut med men att bli diskad – näää.

Nu var det bara att vända på kompassen för att hitta tian en gång till. Jag var så trött att jag snubblade och föll två gånger innan jag var tillbaks till kontrollen. Skavsåret på vänsterhälen kändes rejält när jag sedan linkade vidare mot målet, så jag tänkte oklart och gjorde därför en extrasväng innan slutstämpeln satt där den skulle.

Klubbkamraten och baksäteskompisen stod och väntade: "Skynda dig. Vi vill hem. De andra sitter redan i bilen!" Men först skulle jag slutstämpla inne hos arrangörerna, där en OK Gripdam undrade hur det gått för mig. "Jo, idag har jag fått väldigt mycket skog för mina trettio kronor!" utbrast jag. Förbryllat tittade hon på min resultatremsa och tillade: "Och väldigt många kontroller. Du har varit vid nian och tian två gånger!"